

Könyvtárköszöntő

Lehet, hogy azért szeretem a városi könyvtárat, mert újságíróletem egyik első, tehát legnagyobb megpróbáltatása volt: írni tudniillik a Déryné utcai, Szabó Lőrincről elnevezett fiók, a hálózati központ hajdani (*Miskolc, 1970. május — A szerk.*) felújításáról. Annyit tudtam: mi az, hogy közkönyvtár, vagyis a közművelődés szolgálatában álló könyvtár, de arról már fogalmam sem volt, hogy ezen belül milyen típusok léteznek, hogy ebben az esetben mivel, kikkel állók szemben. Sosem álltunk szemben, és hála az akkor ott dolgozók nagy-nagy emberismeretének, szakmaszeretetének, azóta nemcsak azt tudom, hogy a városi könyvtár hálózata nem azonos például a szakszervezeti könyvtárakkal..., hanem azt is, hogyan lehet kiépíteni egy könyvtárhálózatot, mi az, hogy szakmaszeretet.

A Szabó Lőrinc fiókkönyvtár felújítása több mint tíz évvel ezelőtt határidőre elkészült: akkor kapta a város egyik legnyugodtabb zugát biztosító galériáját, még régebben a belváros középiskoláiból, régi utcáiból verbuválódott olvasóközönségét. Ennek az utóbbinak ugyanis nem volt határideje, és nincs határidő a Szentpéteri kapuban, Hejőcsabán, Diósgyőrben, sehol arra, hogy ki, mikor iratkozik be a húszegynéhány fiókkönyvtár közül éppen abba, amelyik az illető városrész könyvtári ellátását szolgálja. A beírt olvasók száma már közel jár a húszezerhez (1979-ben egészen pontosan 16 700 volt), több mint 300 ezer magyar és idegen nyelvű könyvet, folyóiratot, hanglemezt kereshet ezekben a barátságos intézményekben az olvasó.

Nem voltak ezek a könyvtárak mindig ilyen barátságosak, nem voltak ilyen korszerűek (szabadpolcos rendszert, el-

különített, a kutatást is segítő zugokat, lemezhallgatási lehetőséget értek például ezen), és nem is volt ennyi könyvtára a hálózatnak. Hogy csak két létesítmény születésére emlékeztessék: sok esztendő utánajárásába, idegességébe, futkosásába került, amíg a régi diósgyőri leányiskola méteres falú műemléképületéből Petőfi-emlékkönyvtár néven a város egyik legszebb könyvtára lett. Még korábban kereskedelmi épületnek, sőt raktárepületnek szánt, többé-kevésbé jól tervezett házból alakították ki a szentpéteri-kapui József Attila Klubkönyvtárat. Beszélgettem a győri-kapui fiók könyvtárosaival, akik szomorúan magyarázták, hogy ehhez, a hetvenes években kiépült óriási összekötő városrészhez kevésnek érzik magukat, szűkösek a lehetőségeiket, s örültem az „Adysok”-kal, mikor átjutottak végre a diósgyőri villamosin túldalára. Jártam iskolában működő fiókkönyvtárakban, a város mind a négy kapujában, és kijebb is.

Tőlük, velük tanultam meg azt is: mit jelent, hogy a közművelődési könyvtáraknak nemcsak kölcsönzési, hanem „komplex” feladatuk is van. Sehol nem volt annyi jó író—olvasó találkozó, mint itt; s ha Reich Károly, Csohány Kálmán, Hincz Gyula azt mondták, hogy sokszorosan kötődnek Miskolchoz, akkor a József Attila Klubkönyvtár alagsori galériájában rendezett kiállításaira is gondoltak. A nagy kiadók, nagy nyomdák sem csak az éves vásárlási keretből megvett könyvek, az úgynevezett állománygyarapítás révén ismerik egyként az ország számtalan intézménye közül a Miskolci Városi Könyvtárat. Ismerik úgy is, mint műhelymunkájuk jó propagátorát, egy-egy szép kiállításuk szíves házigazdáját.

A városi könyvtár az idén húszéves: kerek évfordulón köszöntő illik, jókívánság. Ha jól ismerem az intézményt és az itt dolgozókat, akkor tudom is, hogy mit kell kívánni nekik. Új könyvtárat a Győri-kapuba, de az Avas-délre, ahol tízezer emberre egy kicsi szobájuk van csak, feltétlenül egy nagy intézményt; nem csökkenő beszerzési keretet, hogy szolgálni tudják a növekvő várost. Kívánok a drága képes albumokat soha meg nem nyírbáló olvasókat, a régiek mellé újabb barátokat. Újabb munkás húsz esztendőt.

(m a k a i)

Déli Hírlap, Miskolc

